

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

‘Mijn dochter levert me óók veel energie op’

Daniëlle Baaij (45) is huisarts met een eigen praktijk. Haar dochter Liselotte (7) heeft het downsyndroom.

Leeftijd: 45

Uren betaald werk: 28 uur patiëntenzorg en 4 uur administratie per week

Stichting Iedereen: 2 uur per week

Persoonlijk: relatie met Sebastiaan, moeder van Liselotte (7) en haar stiefbroers Floyd (16) en Thyne (12) en stiefzus: Elize (13)

LISELOTTE

'Toen Liselotte na haar geboorte in het ziekenhuis op mijn buik werd gelegd, dacht ik meteen wat voelt ze slap. De verloskundige wees me erop, maar ik zag zelf ook gelijk dat ze down had. Mijn toenmalige partner begreep niet waar we het over hadden. Hij kende de term down niet. De verwachtingen en dromen die ik had over haar toekomst, over school, sport en vriendjes en vriendinnetjes. Alles viel weg. Ik zag down en wist niet welke mogelijkheden ze had. Nu Liselotte 7 jaar oud is, zie ik dat er veel meer kan dan ik dacht, al kost het meer moeite. Wél voelde ik gelijk na haar geboorte veel liefde en bewondering. Ik vind haar een prachtig kind. Ik ben blij dat de NIP-test toen nog niet bestond. Ze mag er zijn. Inmiddels is mijn relatie met haar vader verbroken – zij brengt om de week een weekend bij hem door – en woon ik samen met mijn nieuwe partner en zijn kinderen. Liselotte brengt ons zoveel plezier, ze is de vrolijke noot in huis.'

BEGELEIDING

'Liselotte zit nu op een reguliere school. Ze draait lekker mee in de klas. Maar we hebben wél ieder kwartaal groot overleg op school – waar ze individuele begeleiding krijgt –, elk kwartaal controle op de kno-afdeling, bij de oogarts en op de kinderpoli, ze krijgt wekelijks logopedie, heeft begeleiding om te leren fietsen en zwemmen. Soms heb ik niet eens door dat het best veel belasting met zich meebrengt. Na de zomervakantie begint ze in groep 3, ze moet dan leren lezen en rekenen. Wat ze op school leert, moet ik thuis met haar oefenen. Ik weet niet waar ik de tijd en energie en, eerlijk gezegd, soms ook het geduld vandaan moet halen. De woensdagmiddag is de enige doordeweekse middag die ik met haar kan doorbrengen. En dan heeft Liselotte vaak geen tijd. Speelafspraken en kinderfeestjes gaan voor.'

WERK

'Ik werk 3,5 dag per week in mijn eigen huisartsenpraktijk. De administratie doe ik als Liselotte naar bed is. Ik heb weinig tijd voor mezelf. Ik ontspan door wat te lezen en ik probeer elke avond een halfuur te wandelen. Net als andere collega's heb ik een foto van mijn kind op mijn bureau staan. Daardoor ontstaan soms goede gesprekken met patiënten. Zo heb ik twee jaar geleden met een patiënt die in de verstandelijk-gehandicaptenzorg werkt de Stichting Iedereen opgericht, voor de integratie van mensen met een verstandelijke handicap in de samenleving. Ons eerste evenement 'Down in Town', met tentoonstellingen, theater, films, workshops en kookactiviteiten, vond plaats in april in Oosterhout. Het opzetten van het evenement kostte veel tijd, maar het bracht ook veel ontspanning. En het was ook heel mooi om te zien wat verstandelijk gehandicapten kunnen bereiken.'

BALANS?

'Ik verkeer op een fragiel randje. Er hoeft maar een klein dingetje te gebeuren en dan is de balans weg. Het kost veel energie mijn kind groot te brengen, een eigen praktijk te hebben en daar te functioneren, een relatie te hebben, tijd te maken voor mijn stiefkinderen, contact te onderhouden met mijn ex-partner. Gelukkig ben ik heel gezond, want ik móet doorgaan. Liselotte levert gelukkig ook veel energie op; ze heeft een leuk leven en geniet volop. En wij genieten mee.' **Simone Paauw**